

другитѣ. Мършавата му жена се спуствнала да го откжсне, но и тя останала залепена. Тодорѣ продължилѣ пжтя си съ увеличената дружина. Налепенитѣ, колкото и да викали за помощъ, никой не смѣлъ да се доближи до тѣхъ.'

Тодорѣ продължилѣ пжтя си за главния градѣ. Близо до него той срещналѣ една великолепно каляска. Въ нея седѣла красива като слънцето девойка, но лицето ѣ било тжжно. Това било принцесата, която

никога не се е засмивала презѣ цѣлия си животѣ. Когато забелязала Тодора съ наловенитѣ за опашката на пауна хора, тя избухнала въ силенѣ смѣхъ. Прислугата, която я придружавала, почнала радостно да вика: „Принцесата се смѣе! Принцесата се смѣе!“ Бързо радостната вестъ се разнесла отѣ уста въ уста и стигнала до ушитѣ на царя. Силно зарадванѣ, той побързалѣ да присрещне дѣ

щеря си, и, когато видѣлъ пауна съ странната му опашка, самѣ започналѣ да се смѣе толкова много, че сълзи затекли отѣ очитѣ му.

„Знаешъ ли“, казалѣ царѣтъ на Тодора, „какво съмѣ обещалѣ на този, който разсмѣе дѣщеря ми?“ Тодорѣ мълчалѣ. „Хиляда жълтици или единѣ хубавѣ чифликѣ. Избери си!“ Тодорѣ избралѣ чифлика. Следѣ това той допрѣлъ съ пржчицата си залепенитѣ, и тѣ, като се видѣли свободни, хукнали да бѣгатѣ съ всичка сила. Това отново предизвикало смѣхъ. Найдълго се смѣла принцесата. Когато дошла на себе си, тя слѣзла отѣ колата, за да разгледа отблизо хубавата птица и я погалила. Тодорѣ извикалъ: „Залепи!“ и царската дѣщеря не могла да се освободи.

Царѣтъ се разсърдилѣ много и заплашилѣ Тодора, че ще го накаже строго. Той, обаче, не се уплашилѣ.